

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTEREN

15. januar 2013

Besvarelse af spørgsmål 117 alm. del stillet af Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalget den 30. november 2012.

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTERIET
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

Ministeren bedes kommentere materialet fra Sammenslutningen af uafhængige økonomiske rådgiveres foretræde for udvalget den 29. november 2012 vedr. udkast til lov om finansielle rådgivere, jf. ERU alm. del - bilag 71.

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr. 10 09 24 85
evm@evm.dk
www.evm.dk

Svar:

Sammenslutningen af uafhængige økonomiske rådgivere (herefter: Sammenslutningen) foreslår, at der med lov om finansielle rådgivere bør stilles de samme kompetencekrav til rådgivere i realkredit- og pengeinstitutter, som - der med den foreslåede affattelse af lovforslaget - vil blive stillet til de finansielle rådgivere.

Man skal som forbruger være sikret en kompetent rådgivning, uanset om man vælger rådgivning via et kreditinstitut, et forsikringsselskab eller via en uafhængig finansiell rådgiver.

For så vidt angår de finansielle rådgivere udenfor den finansielle sektor er disse i dag ikke underlagt nogen former for kompetencekrav eller tilsyn. Der foreslås derfor med lovforslaget indført kompetencekrav, der tager udgangspunkt i de krav, som gælder for pengeinstitutter og realkreditinstitutter, for derigennem at sikre, at de uafhængige finansielle rådgivere og rådgivere i den finansielle sektor har samme kompetenceniveau. Det skal medvirke til at skabe øget forbrugertryghed og tillid, når forbrugerne i fremtiden henvender sig til en uafhængig finansiell rådgiver.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at rådgiverne i pengeinstitutterne har til opgave, at rådgive kunderne om instituttets egne produkter, og gennemgår som udgangspunkt et uddannelsesforløb, der har til hensigt at gøre den pågældende rådgiver kompetent hertil. For så vidt angår de uafhængige finansielle rådgivere er der i dag ikke nogen krav til deres uddannelsesniveau eller en form for kontrol med, at de har fornødne kompetencer til at yde økonomisk rådgivning. Det skal ses i forhold til, at de uafhængige rådgivere i princippet skal besidde en bredere viden, da de skal kunne rådgive forbrugeren om ikke kun ét instituts produkter men en flerhed af institutters forskellige produkter, der udbydes på markedet, herunder sammenligne dem, og kunne redegøre for fordele og ulemper herved for forbrugeren.

Det er baggrunden for, at det foreslås at uafhængig finansiell rådgivning fremover kun kan ske efter tilladelse fra Finanstilsynet, og at den vil underlægges Finanstilsynets tilsyn, ligesom penge- og realkreditinstitutter er underlagt Finanstilsynets tilsyn i dag.

Sammenslutningen har endvidere foreslået, at der i lovforslaget indsættes en bestemmelse om opsplitning af gebyrer, således at gebyrer for henholdsvis rådgivning og låntagning er adskilte.

Dertil skal det bemærkes, at det fremgår af Erhvervs- og Vækstministeriets rapport fra august 2012 om mulighederne for at styrke uvildig rådgivning, at en stor del af den informationsindsamling, der sker med henblik på rådgivning, alligevel skal indhentes til brug for kreditvurderingen, hvorfor det vurderedes, at det ikke var muligt endeligt at foretage en opdeling af den tid, der anvendes til kreditvurdering, og den tid, der kun anvendes til rådgivning, og som vil kunne overlades til en uafhængig rådgiver.

En opsplitning af gebyrerne forudsætter, at forbrugerne får valgfrihed mellem at optage et lån med eller uden rådgivning, for at kunne undlade at betale et gebyr for rådgivning til penge- eller realkreditinstituttet. Dette strider imidlertid imod bestemmelser i god skik bekendtgørelsen, hvorefter der består dels en informationspligt, dels en rådgivningspligt for den finansielle virksomhed, hvis kunden anmoder om det, eller hvis omstændighederne tilsiger, at der er behov for det og i forbindelse med optagelse af visse typer af lån, herunder ydelse af lån med sikkerhed i fast ejendom. Dette for at sikre, at forbrugeren sikres rådgivning i forbindelse med optagelse af lån. Rådgivningen skal være relevant, retvisende og fyldestgørende og skal være baseret på kend-din-kunde-princippet.

Som det tillige fremgår af rapporten, vil der endelig være en risiko for, at nogle forbrugere fravælger rådgivning i pengeinstituttet uden at købe sig til rådgivning ved en uvildig rådgiver. Der er med andre ord risiko for, at forbrugerne ikke anvender det sparede rådgivningsgebyr til at købe rådgivning hos en uafhængig rådgiver. Dermed kan rådgivningspligten i god skik bekendtgørelsen ikke håndhæves, da det ikke vurderes muligt at pålægge penge- og realkreditinstitutterne at kontrollere, om kunden har modtaget rådgivning hos en uafhængig rådgiver. En opsplitning af gebyrer vil derfor i praksis kunne medføre en dårligere forbrugerbeskyttelse, hvilket jeg finder uhensigtsmæssigt.

For så vidt angår Sammenslutningens sidste forslag om, at forbrugere der anvender rådgivning hos finansielle rådgivere, skal have fradragsret på samme måde som de forbrugere, der anvender rådgivning i pengeinstitutterne, kan jeg henvise til følgende svarbidrag, som jeg har indhentet fra Skatteministeriet:

”Det er Sammenslutningens opfattelse, at det er konkurrenceforvridende, når forbrugeren gennem fradragsretten for renteudgifter reelt opnår skattebetalt rabat på rådgivning modtaget i et pengeinstitut. Modtager kunden rådgivning hos en uafhængig rådgiver, er der ikke samme fradragsmulighed, hvorfor det vil styrke den uafhængige rådgivning, hvis der gives tilsvarende fradrag for rådgiverhonoraret til en uafhængig rådgiver.

Indledningsvis kan der stilles spørgsmålstegn ved præmissen om, at den

kunde, der modtager rådgivning i forbindelse med lån i et pengeinstitut, opnår fradragsret for honorar for rådgivningen i form af (højere) rente på et lån i pengeinstituttet. Det er kun ud fra en helt generel betragtning, at pengeinstituttets rådgivning kan siges at være finansieret ved fradragsberettigede renteudgifter.

Samlet set må rådgivningen være finansieret af pengeinstituttets samlede indtægter, som vil være en kombination af renteindtægter, ikke fradragsberettigede gebyrer samt øvrige indtægter.

Efter ligningslovens § 17 C kan private investorer ikke fradrage udgifter til depotgebyrer, boksleje, kontooversigter samt administration i øvrigt vedrørende værdipapirer og bankindeståender.

Det foreslåede fradrag vil i et vist omfang svare til en genindførelse af fradragsretten for privatpersoners udgifter til formueadministration, der blev ophævet i 1990. Der vil endog være tale om en udvidelse i forhold til tidligere.

Indførelse af det foreslåede fradrag vil alt afhængig af den nærmere udformning antages at medføre et væsentligt provenutab, som det ikke p.t. er muligt give et bud på. Til sammenligning kan nævnes, at da fradragsretten for privates formueforvaltningsudgifter blev ophævet i 1990, skønnede man, at dette ville give et merprovenu på 200 mio. kr. Det er på den baggrund Skatteministeriets opfattelse, at det foreslåede fradrag ikke bør indføres.”